

[Lannung.]

men en løsning, som kan vedtages med et stort flertal.

Vagn Bro: Jeg skal på egne og en gruppe af mit partis vegne fremsætte et par bemærkninger, og samtidig har det ærede medlem hr. Kristen Amby og andre medlemmer af det konservative folkeparti bedt mig lade de bemærkninger, jeg her gør, også gælde for dem.

Jeg vil have lov til at sige, at jeg egentlig ikke er uenig i de ord, der kom frem nu for nys. Jeg tror heller ikke, at befolkningen rigtig forstår, hvad det er, der foregår her i dag. For 3-4 år siden var kampen aldeles klar. Da stod de, der var tilhængere af det nye princip om den frie fart under ansvar, bestemt imod noget af det, vi her drøfter. I dag er forholdet dette, at det ingeni er tilfældet. Det ærede medlem frk. Helga Pedersen udtalte det endog på den måde, at hun fandt, at efter den nuværende lovgivning kunne og skulle bestemmelsen om fastsættelse af hastighedsbegrænsning bruges i videre omfang. Jeg må sige, at hvis det er tilfældet, så har de to standpunkter nærmet sig hinanden meget stærkt. Vi plejer jo i denne sal at sige, at vi ikke holder af bemyndigelseslove, men jeg har egentlig indtrykket af, at flertallet mener, at ministeren har fået en bemyndigelse til i virkeligheden at kunne gøre, hvad han vil. Det kan man jo godt sige er tilfældet, det er en meget vag bestemmelse, som er gældende. Den lyder således:

„Bestemmelse af varig karakter om særlig begrænsning for kørehastigheden træffes for strækninger, hvor særlige omstændigheder tilsiger det, eller hvor der erfaringsmæssigt køres med en efter forholdene for stor hastighed.“

Jeg må i og for sig erkende, at en minister, som ville gøre lige hvad han ville, kunne fremføre en særlig omstændighed i hvert enkelt tilfælde. Derfor må jeg sige, at da jeg ikke ønsker, at loven skal være en bemyndigelseslov, men i højere grad lægger vægt på at få slået fast, hvad det egentlig er, folketetinget ønsker, kan jeg tilslutte mig ændringsforslag nr. 3, som indfører en generel fartgrænse i de bymæssige bebyggelser på 50 km, der dog i høj grad kan varieres efter forholdene. Hertil vil jeg

kun gøre et par bemærkninger. Vi har jo drøftet det allerede, men jeg har hørt, at ordførerne søger at ændre i de tal, der foreligger til begrundelse for forslaget. Jeg må sige, at jeg ikke har hørt andet end en antydning af det, men jeg vil gerne spørge: er tallene fra Tyskland forkerte? . . . (Afbrydelse: Ja!). . . Nå, ja men så må det ærede medlem eventuelt forklare os det her fra talerstolen.

Er tallene fra Sverige forkerte? Er tallene fra Holland forkerte? Er det ikke tilfældet, vil jeg spørge flertallet om følgende: nu har vi i 4 år efter princippet „ansvar for loven“ haft mulighed for at bringe ulykkestallene ned. Nu er det den højtærede minister hr. Hans Hækkerup, der er justitsminister — der kunne jo sidde den anden minister — men jeg ville dog tro, at folketetinget i den situation, hvor vore ulykkestal stiger, medens de falder i de 3 lande, der er nævnt, måtte kunne sige, at den mand, der har ansvaret, ikke kan nøjes med at fastholde sine teoretiske synspunkter og undlade at lægge vægt på dette. Jeg ville dog mene, at enhver minister på den plads måtte tage det samme standpunkt, for det er det, det står og falder med: tallene for Danmark stiger, for de tre andre lande falder de.

Der er i virkeligheden ikke meget at føje til dette synspunkt. De, på hvis vegne jeg taler, anbefaler indtrængende en hastighedsbegrænsning. Får vi det ikke nu, nærer jeg ikke tvivl om, at det meget hurtigt kommer, det er jo i dag „moderne“ i Europa og de nordiske lande. I Norge har man en betydelig hastighedsbegrænsning, i Sverige har de en 50 km's grænse, og det er jo egentlig mærkeligt, at de nordiske lande aldrig kan enes. Her har vi også en mulighed for at henvise til deres tal og følge deres eksempel.

Der har været talt om, at farten i sig selv ikke er farlig. Det forbavser mig lidt, at det ærede medlem frøken Helga Pedersen var i tvivl om, hvorledes politimestrene stod. Vi har holdt møder, og jeg ved, at Politimesterforeningens bestyrelse med alle stemmer mod én er gået ind for forslaget, og jeg ved, at tidligere, højt ansete politimestre gang på gang har hævdet, at vi måtte have en hastighedsbegrænsning. Jeg ved ikke, når vi nu sådan taler om hinanden, om jeg måtte tillade mig at sige,